

Sveinarnir hjá Simonsen settu skotar í skammikrók

Lærutíðin er liðug, og bletturin úr Estlandi er burtur eftir størsta úrslitið nakrantíð á Svangaskarði

Tá sekundvisarin leygar-dagin setti á tað síðsta av teimum niti umforunum bendi alt á, at luturin hjá Allan Simonsen enn eina ferð fór at vera at ásanna, at marginalirnir høvdu ikki verið á hansara síðu, og at nú var úrslitið, sum skuldi geva stig móti teimum stóru, uppافت nærri, enn tað hevði verið frammanundan.

Men so var tað, at Svangaskarð var um at skrædna. John Hansen (akkurat innkomin og fullkomuliga óimponeraður), sendi horna úr høgru, og uttarlaga í brotsteiginum settu 93 kilo, bytt á 192 centimetrar, eina litla lotu tyngdikraftina úr gildi. Hans Fróði Hansen hekk omanfyri risarnar í skotsku verjuni, smekkaði krúllin við tí flaksuta hárinum undir bóltin, ið sum skotin úr einum byrsumúla fór sendandi inn um stóra Neil Sullivan, ið stóð lamslign og hugdi at.

Føroyar høvdu javnað til 1-1, og so fór alt uppfrá. Hvussu tað hevði verið, um innskifti Uni Arge í síðstu sekundunum í yvirtíðini hevði verið hepnari við royndini móti málinum, eftir at Todi Jónsson (tað er langt síðani, at hann hevur verið so væl upplagdur á landsliðnum) hevði lagt neyvt innfyri úr vinstri, ber illa til at imynda sær.

Tað er ein veruleiki, at sigurin var undir borðinum. Vit skulu sláa kalt vatn í blóðið, tí skotar vóru tannleysari, enn tað kundi roknaast við. Fyrstu lotuna vann seinni útvisi Matt Eliott tver hornaparksstøður, sum Jákup Mikkelsen tók sær av, og eina ferð tveitti

málverjin seg eftir roynd frá Billy Dodds, men burtursæð frá hesum vóru teir púra vandaleysir. Fyrstu lotuna royndu teir at koma ígjøgnum, men tá tað ikki eydnaðist, tí føroyingar í verjupartinum vóru grammir í borðunum, so dattu gestirnir í grovina at oysa høgt og langt, og tað hóvaði føroysku miðverjuni sera væl.

Men tá hetta er sagt, so mugu vit staðfesta, at føroyska úrtøkan var frágæra góð, og hóast Bosnia sjálvandi verður favorittur í annaðkvöld, so er tað væl skiljandi, at áskoðararnir og eisini skotski venjarin, Craig Brown, rokna við og vóna, at mikukvöldið fer eitt nýtt úrslit úr Føroyum at gella kring allan fótbóltsheimin.

Tvær megin orsøkir

Í Skotlandi og annars í Bretlandi verður tosað og skrivað um skotsku katastrófuna. Tað er væl skiljandi, og tað veldst altíð um eygað, sum sær. Sæð við føroyskum eygum so vóru tað tver høvuðsorsøkir til, at tað endaði við javnleiki, og at Føroyar næstan vunnu.

Onnur orsøkin var fullkomuliga tápuligi atburðurin hjá skotska verjuspælaranum Matt Eliott, tá hann gav Todi Jónsson ein uppá kassan og sá reytt. Beistagerðin sektaði skotar, so tað stóð eftir í Allan 2. hálvleik vóru teir rudduliga undir-mannaðir á miðvøllinum, og sum tíðin leið, og føroyingar trýstu, var tað meiri ein spurningur, um Skotlandi fór at megna at verja, heldur enn at teir fóru at økja um leiðsluna.

Hans Fróði Hansen hevur sett høvðið undir bóltin – ella prikkinn yvir ið – og Føroyar hava javnað til 1-1

At tað gekk soleiðis er merkisvert, og harvið eru vit komin til hina høvuðsorsøkina, og tað er serliga við henni í huga, at tað ber til at staðfesta, at lærutíðin er liðug, og nú kunnu lærlingarnir kalla seg sveinar hjá venjaranum ella lærumeistararum.

Aftur og aftur hava vit á Svangaskarði verið vitni til, at tað, sum sá út til at fara at enda sum tepur sigur ella javnleikur, gjørdist til fleiri mála tap. Gekk tað hesa ferð, sum tað plagdi at gera innlitið fyri bara tveimum árum síðani, so var tað Skotland, sum økti, heldur enn at tað var Føroyar, sum javnaði.

Og tað er ikki torført at finna orsøkina til, at vend er komin í. So at siga allir spælararnir eru betri fyri, og at bonkurin er góður ger, at

tað ber til at skifta út, uttan at liðið viknar. Jens Kristian Hansen telist vanliga millum mest týðningarmiklu lyklaspælararnar. Hann var ikki við hesa ferð, men alíkvæl stóð verjan seg væl.

At kropsliga yvirskotið er stórur hevur við sær, at bóltfórleikin, sinniliga yvirskotið, taktiska medvitnið og harvið evnini at geva yrkis-spælarum mótsøðu verða varðveitt alla tíðina, og tí var talan ikki sum skræðl, og tað verður heldur ikki talan um skræðl í annaðkvöld.

Verjuskýldurnar

Fótbóltsliga avrikið hevur onkuntíð verið meiri sannførandi, enn tað var leygar-dagin, tá tað serliga var fjáltur fyrra partin av fyrra umfarinum. Ov ofta vórðu lættir bóltar søplaðir burtur, og serliga fyri John Petersen og Sámal Joensen órógvandi tað, at John Petersen var fluttur úr sínum vanliga miðvallaraplássi og fram undir Todi Jónsson.

Samanhangandi fótbólts-spælið var bara í lotum so gott, sum tað var í Skotlandi í oktober í fjór. Sambandið millum miðvøll og álopspartin – serliga tá aftaru mennirnir skuldu taka lut í vinstri síðu – var ikki altíð sannførandi, og tað gekk út yvir álopspartin, at allir spælararnir høvdu verjuskýldur.

Todi Jónsson var fremstur, og hann var bæði naskur móti málinum og hjálpti til at spæla hinar leysar (bólturin til Allan Mørkøre lá

eitt stig ov frammarlaga. Sámal Joensen fekk tíværri ikki tamt mitt fyri málinum, og Uni Arge var óheppin og sendi í yvirtíðini dygst framvið samankomingini). Eftir trettan minuttir hevði Todi ein møguleika, sum kundi havt givið mál (Neil Sullivan bjargaði royndini úr høgru), og í 2. hálvleiki hevði hann eina fina roynd, eftir at hann hevði kapprunnið við Colin Calderwood. Spurningurin er, um væl upplagdi FCKarin kundi havt fingið stórur úrtøku burturúr, um hann ikki hevði verið noyddur at runnið langt aftur á vøllin at skerma av, tá skotar royndu at byggja upp.

Styrkin og sjálvsálið

Føroyska kollektivið hevði orku at reisa seg, eftir at hava fingið mál ímóti sær, og teir fingið lón fyri striðið, hóast tað gekk eitt sindur strítið at fáa nýttu burtur úr fólkaligu yvirváginu og hóast tað skuldi nýstast nógv orka og nógv tol, áðrenn tað eydnaðist. Ofta gjørdist tað Hans Fróði Hansen, sum skuldi leggja síðstu og harvið avgerandi sendingina, og tað hevði verið hepnari, um hetta var luturin hjá onkrum av miðvallarunum.

Óli Johannesen stýrði miðverjuni, og saman við Hans Fróða Hansen vann hann flestu luftbóltnar. Pól Thorsteinsson hevði Billy Dodds í stuttum tjóðri. Julian Johnsson rann fyri fleiri og taklaði, so tað sang eftir í, allir spælararnir arbeiddu saman, og tað var

ein fragd at staðfesta, at ofta vóru tað føroysku spælararnir, sum vundu nærdystirnar.

Tað hevði verið meiri enn spell, um skotar skuldu vunnið við kloddamálinum, sum Allan Johnston fekk stutt fyri hálvleik. Jákup Mikkelsen, sum bara triggjar ferðir fekk loyvi at visa sínar dygdir, fístaði høga innleggið úr vinstri út í hitt borðið. Øssur Hansen royndi at temja, tá bólturin rakti í hann, og so var Allan Johnston har og smekkaði til.

At skotar høvdu so fáar upplagdar møguleikar komst bæði av styrkini í føroyska verjupartinum og av, at teir vóru akkurat so ráðaleysir í álopsmyndingini, sum Allan Simonsen hevði roknað við, at teir fóru at vera.

Og so var tað, at Hans Fróði Hansen setti eld á Svangaskarð, og úttjavandi málið var so avgjört uppi-borið.

Føroyar verða ongantíð favorittur móti teimum stóru, men avrikið staðfesti, at nú er lærlingatiðin liðug, og at øll lið, sum koma til Føroya, skulu rokna við nógvvari og treiskari mótsøðu frá monnum, ið hava drúgvar altyðja royndir og sjálvsálið at bjóða sjálvst teimum bestu av. Eingin ivi er um, at teir úr Bosnia, sum fyrrapartin í dag lenda í Vágum, hava høyrð hetta, áðrenn teir fóru heiman!

jh

Frá vinstri Allan Mørkøre, Sámal Joensen, Uni Arge, Todi Jónsson, Hans Fróði Hansen og Óli Johannesen eftir føroyska málið